Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

25 юли 2018 година*

„Обжалване — Митнически съюз — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Член 239 — Опрощаване на вносни мита — Внос на ленена тъкан от Латвия между 1999 г. и 2002 г. — Особено положение — Задължение за надзор и контрол — Твърдение за корупция на митническите органи — Неавтентичен сертификат за движение — Взаимно доверие“

По дело C-574/17 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 28 септември 2017 г.,

Европейска комисия, за която се явяват A. Caeiros и B.-R. Killmann, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Combaro SA, установено в Лозана (Швейцария), за което се явява D. Ehle, Rechtsanwalt,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen (докладчик), председател на състава, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby и M. Vilaras, съдии,

генерален адвокат: E. Sharpston,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 С жалбата си Европейската комисия иска отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз от 19 юли 2017 г., Combaro/Комисия (T-752/14, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2017:529), с което посоченият съд отменя Решение C(2014) 4908 окончателен на Европейската комисия от 16 юли 2014 г., с което се приема, че няма основание за опрощаване на вносните мита в конкретния случай (REM 05/2013) (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

Споразумението за асоцииране

2 Член 34 от на Европейското споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Латвия, от друга страна (ОВ L 26, 1998 г., стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението за асоцииране“), гласи следното:

„Протокол № 3 [относно определянето на понятието „стоки с произход“ и методите за административно сътрудничество] определя правилата за произход за прилагането на тарифните преференции, предвидени в настоящото споразумение, както и методите за административно сътрудничество“. [неофициален превод]

3 В членове 16 и 17 от Протокол № 3 относно определянето на понятието „стоки с произход“ и методите за административно сътрудничество, изменен с Решение № 4/98 на Съвета за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Латвия, от друга страна, от 2 декември 1998 г. относно приемането на измененията на Протокол № 3 към Европейското споразумение, включени в Решение № 1/97 на смесената комисия, прието по силата на Споразумението за либерализиране на търговския обмен и за въвеждане на съпътстващи мерки между Европейската общност, Европейската общност за атомна енергия и Европейската общност за въглища и стомана, от една страна, и Република Латвия, от друга страна (ОВ L 6, 1999 г., стр. 10, наричан по-нататък „Протокол № 3“), се посочва, че продуктите с произход от Латвия се ползват от разпоредбите на Споразумението за асоцииране при представянето на сертификат за движение на стоките EUR.1, издаден от митническите органи на държавата на износа.

4 Член 31, параграф 2 от този протокол гласи следното:

„За да гарантират правилното прилагане на настоящия протокол, Общността и Латвия осъществяват съвместно сътрудничество чрез съответните митнически администрации при контрола на автентичността на сертификатите EUR.1 […]“. [неофициален превод]

5 Член 32 от посочения протокол, озаглавен „Контрол на доказателствата за произход“, гласи следното в параграфи 1, 3 и 5:

„1. Последващият контрол на доказателствата за произход се извършва на случаен принцип или при всеки случай, при който митническите органи на държавата на вноса основателно се усъмнят в действителността на документите, в произхода на въпросните продукти или в изпълнението на другите условия, предвидени в настоящия протокол.

[…]

3. Контролът се извършва от митническите органи на държавата на износа. За тази цел те имат правото да изискват всяко доказателство и да извършват всякакъв контрол на счетоводството на износителя или да извършват всеки друг контрол, който считат за необходим.

[…]

5. Митническите органи, поискали извършването на контрол, се информират за резултатите от него във възможно най-кратки срокове. Тези резултати трябва ясно да сочат дали документите са автентични и дали въпросните продукти могат да се считат за продукти с произход от […]. Латвия […] и дали отговарят на останалите условия, предвидени в настоящия протокол“. [неофициален превод]

Митническият кодекс

6 Член 239, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“) гласи следното:

„Възстановяване или опрощаване на вносни сборове се извършва и в случаи […]:

[…]

– които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета […]“.

Регламентът за прилагане

7 В член 899, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 1335/2003 на Комисията от 25 юли 2003 г. (ОВ L 187, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 6, стр. 13) (наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“), се предвижда следното:

„В други случаи, освен такива в които досието трябва да бъде предадено на Комисията съгласно член 905, вземащият решение митнически орган сам ще реши дали да одобри възстановяването или опрощаването на вносните […] мита, когато има особена ситуация, произтичаща от обстоятелства, при които на заинтересованото лице не може да бъде вменена измама или очевидна небрежност.

[…]“.

8 В член 905, параграф 1 от Регламента за прилагане се предвижда следното:

„Когато молбата за възстановяване или опрощаване, подадена съгласно член 239, параграф 2 от [Митническия кодекс], е подкрепена от доказателства, които могат да съставляват особена ситуация, резултат от обстоятелства, при които на заинтересованото лице не може да бъде

вменена измама или очевидна небрежност, държавата членка, от която е вземащият решение митнически орган, отнася случая до Комисията за решаване съгласно процедурата, описана в членове 906 и 909, в случай че:

– органът счита, че особената ситуация е резултат на това, че Комисията не изпълнява задълженията си […]“.

Обстоятелства, предхождащи спора:

9 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—28 от обжалваното съдебно решение.

10 Спорното решение се отнася до вносни мита върху ленена тъкан, внесена в Европейския съюз през Германия в периода между 10 декември 1999 г. и 10 юни 2002 г. от Combaro SA, чийто преференциален произход от Латвия не е бил доказан.

11 Съгласно Споразумението за асоцииране през този период текстилните продукти с преференциален произход от Латвия са освободени от ограниченията при вноса. Тези текстилни продукти се ползват от посоченото освобождаване само ако вносителят докаже със сертификат за движение на стоките EUR.1, издаден от латвийските митнически органи при износа, че притежават статут на продукти с произход.

12 В случая Combaro се е ползвало от освобождаване от вносни мита съгласно Споразумението за асоцииране, предоставено от германските митнически органи след представяне на 51 сертификата за движение на стоки (наричани по-нататък „спорните сертификати“).

13 След подаден сигнал от датската митническа администрация Европейската служба за борба с измамите (OLAF) извършва разследване в Латвия. Въз основа на доклада на OLAF на 11 септември 2002 г. Европейската комисия изпраща на държавите членки известие за взаимна помощ, с което иска извършването на контрол на всички партиди на ленена тъкан, внесена от Латвия.

14 Тогава германските митнически органи искат от латвийските митнически органи извършването на последващ контрол на спорните сертификати. Латвийските митнически органи отговарят на искането на германските митнически органи с писма от 7 април, 2 май и 7 май 2003 г. (наричани по-нататък „писмата от 2003 г.“) по следния начин:

„[Спорните] сертификати не са вписани в регистъра на митниците. Те не са издадени от латвийската митница, поради което следва да се считат за невалидни“.

15 С решение от 3 юли 2003 г. германските митнически органи решават да образуват производство за последващо събиране на вносни мита, съответстващи на посочените сертификати.

16 Междувременно по искане на OLAF са направени експертизи относно сертификатите за движение на стоките, представени за вноса в Дания. От тези експертизи е видно, от една страна, че поставените върху посочените сертификати отпечатъци от печати вероятно са автентични и от друга страна, че има малко преобладаваща вероятност подписът върху посочените сертификати да е на един служител на латвийската митническа служба.

17 След решението на Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен, Германия) Bundesministerium der Finanzen (Федерално министерство на финансите, Германия) моли Combaro да изложи становището си и на 3 септември 2013 г. подава до Комисията искане за опрощаване на вносните мита на основание член 239 от Митническия кодекс. Тогава Комисията образува производство REM 05/2013.

18 На 16 юли 2014 г. Комисията приема спорното решение.

19 В съображение 32 от това решение Комисията приема, че не е налице особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, което да се дължи на пропуск на латвийските митнически органи, тъй като тя не е могла да приеме, че тези органи са участвали при издаването на спорните сертификати.

20 Комисията проверява също дали самата тя не е допуснала нарушение при надзора за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране. В съображения 36—41 от спорното решение тя стига до извода, че не е налице особено положение в резултат на нейните действия.

21 След като в съображение 45 от това решение Комисията приема, че при липсата на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс няма основание за опрощаване на вносните мита, в съображения 48—52 от посоченото решение тя допълва, че Combaro не е доказало, че е положило дължимата грижа.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

22 На 12 ноември 2014 г. Combaro подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение. В подкрепа на жалбата си Combaro излага само едно основание, изведено от нарушение на член 239 от Митническия кодекс.

23 С обжалвано съдебно решение Общият съд отменя спорното решение и осъжда Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на Combaro.

Искания на страните

24 С жалбата си Комисията иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отхвърли жалбата на Combaro, подадена на първа инстанция, и

– да осъди Combaro да заплати съдебните разноски в производството по обжалване и в първоинстанционното производство.

25 Combaro иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

По жалбата

26 В подкрепа на жалбата си Комисията излага четири основания.

27 В случая следва да бъдат разгледани заедно първото и второто основание за обжалване, изведени съответно от грешка в правната квалификация на фактите и от изопачаване на доказателствата, свързани с наличието на особено положение.

Доводи на страните

28 С първото си основание Комисията изтъква, че Общият съд е допуснал грешка в правната квалификация на фактите, свързани с наличието на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, като е приел, че Комисията не е разполагала с необходимата информация и че не е изпълнила задълженията си за надзор в рамките на Споразумението за асоцииране.

29 На първо място, Общият съд въобще не взел предвид вече предприетите от Комисията мерки за получаване на информация относно търговския обмен на ленена тъкан между Съюза и Латвия, която обхваща и положението на Combaro.

30 На второ място, Общият съд извършил неправилна преценка относно мерките, които Комисията е трябвало да вземе.

31 В това отношение Комисията по-специално твърди че Общият съд неправилно е упрекнал Комисията в унищожаването на отпечатъците от печати, извършено от латвийските митнически органи, докато самият той посочва, че не съществува задължение за запазване на използваните печати.

32 Освен това тя изтъква, че с оглед на неколкократните твърдения на тези органи относно неавтентичния характер на спорните сертификати, твърдението на Общия съд, че Комисията е трябвало да изиска от посочените органи истинско преразглеждане на тези сертификати, е опорочено от различни грешки.

33 Всъщност през 2003 г. и 2007 г. същите тези органи са разгледали спорните сертификати и на два пъти са направили същите декларации. Следователно Съдът нямал основание да се позове на факта, че лицето, подписало писмата от 2003 г., е било осъдено в наказателно производство, тъй като отговорът, който се съдържа в писмото от 26 юни 2007 г. (наричан по-нататък „отговорът от 2007 г.“), при всички положения е подписан от друго длъжностно лице и следователно е напълно редовен.

34 При тези обстоятелства Общият съд пренебрегнал факта, че съгласно практиката на Съда Комисията е обвързана от последващия контрол, извършен от латвийските митнически органи. Напротив, Комисията дори била упрекната, че не се е освободила от това задължение, и следователно неправилно е било прието, че тя е трябвало да изиска допълнителна информация.

35 С второто си основание Комисията най-напред твърди, че Общият съд е изопачил доказателствата, като е приел, че заместник-директорът на латвийските митнически служби, който е подписал спорните сертификати и писмата в рамките на последващия контрол, е осъден за неправомерни действия при изпълнение на служебните му задължения. Така от просто сравняване на различните доказателства по делото се стигнало до заключението, че спорните сертификати не са били подписани от това лице.

36 На следващо място, обжалваното съдебно решение било опорочено от друго изопачаване на доказателства, тъй като се констатира, че латвийските митнически органи не са били в състояние да представят отпечатъците от оригинални печати на съответните митнически бюра.

37 Накрая, тези две изопачавания били от решаващо значение, доколкото при липсата на такива Общият съд е трябвало да заключи, че няма основание Комисията да взема допълнителни мерки.

38 Според Combaro първото и второто основание от жалбата следва да бъдат отхвърлени.

39 В това отношение то твърди, че взетите от Комисията мерки представляват общи мерки, които в случая били недостатъчни.

40 Що се отнася до изисканите по отношение на Комисията допълнителни мерки, такива действително е трябвало да бъдат взети. По-специално било необходимо извършването на ефективни проверки на спорните сертификати, доколкото с оглед на посочените от Общия съд данни е липсвало основание за съществуването на взаимно доверие. Органите на държава, по отношение на които съществува съмнение за корупция, не могли да претендират за такова доверие. При тези обстоятелства Комисията надценила придаденото от Общия съд значение на самоличността на лицето, подписало писмата от 2003 г. Всъщност тези писма представлявали само една от уликите.

41 Отговорът от 2007 г. също така нямал значението, което му придава Комисията, тъй като той не можело да служи за надеждно потвърждение на писмата от 2003 г. и не се основава на действителен анализ на данните по делото.

42 Също така, въпреки че според Combaro заместник-директорът на латвийските митнически служби е подписал не спорните сертификати, а само писмата от 2003 г., то твърди, че лицето, подписало тези сертификати, е неизвестно и че то е работило под ръководството на посочения заместник-директор. Освен това копия от спорните сертификати били приложени към писмата от 2003 г., което означавало че тези сертификати и писма трябва да се възприемат като едно цяло.

43 Второто изтъкнато от Комисията изопачаване също така не би следвало да бъде прието.

Съображения на Съда

44 Най-напред следва да се припомни, че член 239 от Митническия кодекс, във връзка с член 905 от Регламента за прилагане, представлява обща клауза за справедливост, предназначена да обхване извънредно положение, в което би могло да се намира декларящото лице в сравнение с другите оператори, които осъществяват същата дейност (вж. в този смисъл решения от 17 февруари 2011 г., Bolton Alimentari, C-494/09, EU:C:2011:87, т. 54 и от 22 март 2012 г., Португалия/Transnáutica, C-506/09 P, EU:C:2012:156, т. 65).

45 Тази обща клауза за справедливост включва опрощаването на вносни мита, стига да са изпълнени две условия, а именно наличие на особено положение и липса на груба небрежност и недобросъвестно поведение от данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., C.A.S./Комисия, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 86).

46 В обжалваното съдебно решение след разглеждането на първата част на единственото основание, представено от Combaro, Общият съд е достигнал до извода, че неправилно в спорното решение Комисията е приела, че това дружество не се намира в особено положение по смисъла на член 239 от Митнически кодекс.

47 От точки 90 и 91 от посоченото съдебно решение следва, че този извод се основава на преценка, съгласно която, от една страна, Комисията погрешно е счела, че разполага с достатъчно информация, която ѝ позволява да прецени положението, и от друга страна, че тази институция не е взела конкретни мерки, които са ѝ били вменени съгласно задачата ѝ да осъществява надзор и контрол за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране.

48 Така по-конкретно в точки 77 и 85 от посоченото съдебно решение Общият съд е приел, че Комисията е трябвало да предприеме действия за допълнително изясняване на фактите по случая и че ако тази институция е била използвала в пълен обем прерогативите си, би могло да се установи с по-голяма степен на сигурност дали спорните сертификати са автентични или фалшиви.

49 По този въпрос в точки 87 и 88 от същото съдебно решение Общият съд приема, че Комисията не може основателно да се ограничи до дадените от латвийските митнически органи отговори в рамките на последващия контрол, за да се произнесе по положението на Combaro, и че тя е трябвало да използва прерогативите си въпреки тези отговори.

50 Както обаче подчертава Комисията, важно е да се отбележи, че от постоянната практика на Съда, посочена в точка 86 от обжалваното съдебно решение, следва, че системата на административно сътрудничество, въведена с протокол, приложен към споразумение между Съюза и трета държава и предвиждащ правила за произхода на продуктите, се основава на взаимно доверие между органите на държавите членки на вноса и органите на държавата на износа (вж. в този смисъл решения от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 28 и от 24 октомври 2013 г., Sandler, C-175/12, EU:C:2013:681, т. 49).

51 Що се отнася по-конкретно до последващия контрол на издадените от държавата на износа сертификати EUR.1, Съдът е заключил, че законосъобразно направените от органите на горепосочената държава изводи и констатации по принцип са задължителни за органите на държавата членка на вноса (вж. в този смисъл решения от 25 февруари 2010 г., Brita, C-386/08, EU:C:2010:91, т. 62 и 63 и от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 29).

52 Тези принципи са напълно релевантни, що се отнася до прилагането на Споразумението за асоцииране, доколкото от членове 17 и 32 от Протокол № 3 следва, че органите на държавата на износа са длъжни да издават сертификатите EUR.1 и за тази цел да контролират произхода на съответните стоки, както и да вземат, ако е необходимо, становище по автентичността на тези сертификати.

53 Освен това посочените принципи трябва да бъдат транспонирани mutatis mutandis към отношенията между Комисията и митническите органи на държавата на износа, когато тази институция се произнася по автентичността на сертификатите за движение на стоките, за да се прецени наличието на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

54 Всъщност в този конкретен случай, за да се произнесе по възстановяването или опрощаването на вносните мита, Комисията трябва вместо митническите органи на държавата членка на вноса да провери условията за внос за определени стоки и прилагането на релевантните митнически норми, по-специално тези относно автентичността на сертификатите за движение на стоките (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., C.A.S./Комисия, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 90).

55 При тези обстоятелства основните съображения, изложени в практиката на Съда, обосноваващи механизма на административно сътрудничество, който се основава на доверие в резултатите от последващия контрол, проведен от органите на държавата на износа, а именно фактът, че тези органи са в най-добра позиция да извършват контрола, обстоятелството, че такава система има предимството да води до сигурни и еднакви резултати, и необходимостта да се гарантира взаимно признаване на решенията, взети от органите на Съюза (вж. в този смисъл решения от 12 юли 1984 г., Les Rapides Savoyards и др., 218/83, EU:C:1984:275, т. 26 и 27 и от 17 юли 1997 г., Pascoal & Filhos, C-97/95, EU:C:1997:370, т. 32), предполагат, че изводите, до които са достигнали

органите на държавата на износа, по принцип са задължителни за Комисията, когато тази институция преценява наличието на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс.

56 С оглед на гореизложеното Комисията има основание да поддържа, че за да се произнесе по автентичността на спорните сертификати, по принцип тя е била длъжна да се основе на заключенията и оценките, които латвийските митнически органи са направили законосъобразно в рамките на последващия контрол, предвиден в Споразумението за асоцииране.

57 Несъмнено така оказаното доверие на тези органи не означава, че Комисията в никакъв случай не би могла да извършва разследвания, за да прецени автентичността на тези сертификати.

58 Така в решението от 25 юли 2008 г., C.A.S./Комисия (C-204/07 P, EU:C:2008:446), към което препраща Общият съд по-специално в точки 70—74 от обжалваното съдебно решение, Съдът е приел, че Комисията е трябвало да вземе конкретни мерки, за да провери автентичността на сертификатите за движение на стоките, и че пропуск в това отношение може да представлява особено положение.

59 В делото, по което е постановено това съдебно решение, обаче задължението за извършване на подробни разследвания във връзка с такива сертификати в рамките на възложената на Комисията обща задача за надзор и контрол на прилагането на дадено споразумение за асоцииране е било обосновано от много специфични обстоятелства, изразяващи се в това, че митническите органи на държавата на износа са изложили преценки относно тези сертификати, които са опорочени от двусмислия и несъответствия (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2008 г., C.A.S./Комисия, C-204/07 P, EU:C:2008:446, т. 111).

60 При тези условия, въпреки че по принцип трябва да съществува доверие в тези органи, Комисията не е била в състояние по посоченото дело да се произнесе по представената ѝ молба единствено въз основа на представените от посочените органи отговори.

61 Обратно, в рамките на настоящото дело в обжалваното съдебно решение не се съдържат никакви данни, съгласно които Общият съд би могъл да констатира, че предоставените от латвийските митнически органи отговори са двусмислени или съдържат несъответствия. Напротив, от точка 87 от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд е приел, че Комисията е трябвало да достигне до изводи, различни от тези, до които са достигнали посочените органи.

62 За да обоснове такова решение, Общият съд се позовава на краткото излагане на изводите от посочените органи и на факта, че извършеното през 2007 г. потвърждаване на изводите не е било резултат на истинско преразглеждане на преписката, а също и на поредица от факти, представени като улики за възможно участие на същите органи в издаването на спорните сертификати.

63 По-конкретно в точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до следните изводи:

– последващият контрол на спорните сертификати започва в резултат на разследването на OLAF относно вноса на ленена тъкан в Дания,

– в доклада на OLAF се съобщава за много кратък транзит на ленена тъкан в латвийски митнически склад, за да се прикрие произходът на съответните стоки,

– направените след доклада на OLAF експертизи на отпечатъците от печати и на подписите върху сертификатите, използвани за вноса в Дания, показват, че вероятно това са автентични отпечатъци от печати и подписи,

– отпечатъците от печати върху спорните сертификати приличат много на автентичните отпечатъци от печати на латвийските митнически органи,

– заместник-директорът на латвийските митнически служби, г-н R., който е подписал спорните сертификати и писмата в рамките на последващия контрол, е осъден за неправомерни действия при изпълнение на служебните му задължения,

– латвийските митнически органи не са били в състояние да представят отпечатъците от оригиналните печати, използвани от съответните митнически бюра, а именно митническите бюра в Jelgava [Латвия]и Bauska [Латвия],

– в докладите на Комисията се съобщава за корупционен климат именно в латвийските митнически служби,

– вносът на ленена тъкан от Латвия е нараснал и е превишил производствения капацитет на тази държава.

64 Без обаче да е необходимо да се преценява дали определени обстоятелства евентуално биха могли да обосноват отклоняване на Комисията от споменатите преценки на митническите органи на държавата на износа, следва да се констатира, че изложените от Общият съд съображения при всички положения не са от естество да обосноват заключението, до което той е достигнал, и следователно да бъдат основание за отхвърляне на довода на Комисията, съгласно който тя задължително е трябвало да се придържа към резултатите от извършения от латвийските митнически органи последващ контрол на спорните сертификати.

65 Така, на първо място, следва да се отбележи, че направеният от Общия съд извод, че латвийските митнически органи не са били в състояние да предоставят отпечатъците от оригиналните печати от митническите бюра в Jelgava и Bauska, не може да постави под въпрос доверието, което трябва да съществува към тези органи.

66 Всъщност, както посочва Комисията в жалбата си, макар и Република Латвия да е предоставила своевременно образците на отпечатъците от печатите, използвани от нейните митнически бюра, нито една разпоредба от Споразумението за асоцииране не задължава латвийските митнически органи да пазят впоследствие автентичните отпечатъци от печати, което впрочем е било подчертано от Общия съд в точка 80 от обжалваното съдебно решение, или да запазят печатите, което позволява от тях да бъдат взети отпечатъци, след като те повече не се използват.

67 На второ място, обстоятелството, че заместник-директор на латвийските митнически служби е бил осъден за неправомерни действия при изпълнение на служебните му задължения и че в доклади на Комисията се споменава за корупционен климат в тези органи, в случая не е от решаващо значение.

68 От една страна, както признава все пак Combaro, Комисията правилно е отбелязала, че от самото сравняване на писмата от 2003 г. и на спорните сертификати, съдържащи се в приложение B-4 от писмената защита на Комисията, представена в първоинстанционното производство, ясно личи, че поставените в тези различни документи подписи се различават значително.

69 Следователно Общият съд е изопачил представените пред него доказателства, като е приел, че г-н R. би могъл да се счита като лице, подписало едновременно тези писма и посочените сертификати.

70 От друга страна, ако се приеме, че осъждането на лицето, подписало посочените писма, и общият корупционен климат, посочен в докладите на Комисията през периода, през който е извършен спорният внос, т.е. между 1999 г. и 2002 г., биха могли да бъдат релевантни при преценка на значението, което трябва да се придаде на изразеното от латвийските митнически органи през 2003 г. становище, се налага изводът, че в разглеждания случай тези обстоятелства не могат да бъдат от решаващо значение.

71 Всъщност от точки 16 и 88 от обжалваното съдебно решение по-специално следва, че тези органи са потвърдили в отговора от 2007 г., който не е бил подписан от г-н R. и е бил изпратен на дата, към която нито се е твърдяло, нито пък a fortiori е било установено, че посочените органи са били изправени пред проблем с корупцията, и към която освен това Република Латвия вече е била член на Съюза, че спорните сертификати трябва да се считат за невалидни.

72 Обстоятелството, че в писмата от 2003 г. се съдържат единствено кратки твърдения и че не е било доказано, че извършеното през 2007 г. потвърждаване е било издадено след нови проверки, не може да лиши приетите от тези органи преценки от значението им, доколкото Споразумението за асоцииране не предвижда никакви особени формалности във връзка с това, а от практиката на Съда следва, че митническите органи на Съюза са обвързани от резултатите от последващия контрол дори когато те са били съобщени без никакви мотиви или под формата на подпис, поставен на протокол, изготвен от OLAF в рамките на неговото разследване (вж. в този смисъл решения от 17 юли 1997 г., Pascoal & Filhos, C-97/95, EU:C:1997:370, т. 30—33 и от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 40).

73 При тези обстоятелства Комисията основателно твърди, че другите улики, изброени в точка 75 от обжалваното съдебно решение, не са достатъчни, за да бъде обосновано заключението, до което е достигнал Общият съд в точка 87 от посоченото съдебно решение, а именно че Комисията е трябвало да използва прерогативите си въпреки дадените от латвийските митнически органи отговори.

74 Така обстоятелството, че последващият контрол на спорните сертификати е бил извършен след разследване на OLAF, проведено по отношение на други сертификати за движение на стоки, представени по повод внос в друга държава членка, което е породило съмнения за участието на някои служители на латвийските митнически служби в измами както поради условията, при които тези операции са били извършени, така и поради характеристиките на тези сертификати, не може като цяло да лиши от всякакво значение извършените от тези органи проверки във връзка с посочените сертификати, като се изключи напълно предвиденият в Протокол № 3 механизъм на административно сътрудничество.

75 Също така, въпреки че нарастването на вноса на ленена тъкан от Латвия над производствения капацитет на тази държава е било в състояние да докаже съществуването на определени измами, то не позволява доказването нито на прякото и общо участие на латвийските митнически органи в тези измами, нито a fortiori на тяхното участие при издаването на спорните сертификати.

76 От друга страна, доверието в митническите органи на държавата на износа не може да бъде поставено под въпрос въз основа на преценка на елемент от оспорваните сертификати, каквито са печатите върху тях, освен ако Комисията се задължи систематично да замества със свой контрол този, извършен от посочените органи във връзка с автентичността на сертификатите за движение на стоките, и така да се пренебрегнат припомнените в точки 50—56 от настоящото съдебно решение принципи.

77 От всички изложени по-горе съображения следва, че Общият съд е допуснал грешка в правната квалификация на фактите, свързани с наличието на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, като по причини, посочени в точка 62 от настоящото съдебно решение, е приел, че Комисията не може да се основе на ясните отговори, дадени от латвийските митнически органи, за да се прецени автентичността на спорните сертификати, а напротив, че за тази цел посочената институция е трябвало да използва прерогативите си въпреки тези отговори.

78 Следователно Общият съд не е имал основание да констатира в точки 90 и 91 от обжалваното съдебно решение, че Комисията погрешно е счела, че разполага с достатъчно информация, която ѝ позволява да прецени положението, и че тази институция не е взела конкретни мерки съгласно задачата ѝ да осъществява надзор и контрол за правилното прилагане на Споразумението за асоцииране. От това следва, че изведените от Общия съд изводи относно основателността на първата част на единственото основание, изтъкната в първоинстанционното производство от Combaro, които представляват необходимите мотиви към диспозитива на обжалваното съдебно решение, трябва да бъдат отхвърлени.

79 Следователно, тъй като първото и второто основание от жалбата трябва да бъдат уважени, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, без да е необходимо да се разглеждат другите основания, изтъкнати от Комисията в подкрепа на жалбата ѝ.

По спора в първоинстанционното производство

80 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решение на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

81 Такъв е случаят по настоящото дело. Поради това следва да се разгледа подадената от Combaro жалба за отмяна на спорното решение.

82 Първата част на единството основание на тази жалба, изведено от нарушение на условието за наличие на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, се разделя на няколко довода, свързани с различни твърдения за нарушения, вменени съответно на латвийските митнически органи, на Комисията и на германските митнически органи.

83 Най-напред трябва да се констатира, че макар и за да докаже тези различни нарушения, Combaro се позовава на изводи, които според него са направени от национална юрисдикция, от практиката на Съда следва, че когато Комисията се произнася по конкретен случай в рамките на член 239 от Митническия кодекс, тя не може да бъде обвързана от решение, което е постановено в предходен момент от тази юрисдикция (вж. в този смисъл решение от 20 ноември 2008 г., Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, т. 69), a fortiori когато с това решение единствено се цели да се определи дали митническите органи на държава членка на вноса трябва да препратят случая на Комисията, за да се произнесе тя по евентуалното прилагане на тази разпоредба.

84 От текста на писмата от 7 април и 7 май 2003 г., изпратени на латвийските митнически органи в рамките на последващия контрол на спорните сертификати, както и от текста на отговора от 2007 г., с който се потвърждават резултатите от този контрол, е видно, че посочените органи постоянно са заявявали недвусмислено и последователно, че не са издали тези сертификати, което предполага, че според същите органи те не са били считани за автентични.

85 Следователно не може да се приеме доводът на Combaro, че резултатите от този последващ контрол на спорните сертификати трябва да бъдат отхвърлени, тъй като в тях се съдържат двусмислия и несъответствия, сравними с посочените в решението от 25 юли 2008 г., C.A.S./Комисия (C-204/07 P, EU:C:2008:446).

86 Освен това от точки 50—77 от настоящото съдебно решение е видно, че при тези условия трябва задължително да бъдат отхвърлени изтъкнатите от Combaro доводи, с които се цели да се докаже, че Комисията е трябвало да извърши разследвания относно автентичността на тези сертификати въпреки изводите на латвийските митнически органи, и че като не е направила това, тя не е изпълнила задълженията си. От това следва, че Combaro не е доказало, че Комисията не би могла валидно да приеме в спорното решение, че посочените сертификати не са били автентични.

87 Следователно доводът на Combaro относно твърденията за нарушения на латвийските митнически органи трябва също да бъде отхвърлен, доколкото той се основа на идеята, съгласно която поради корупцията на техни служители и пропуски в организацията им тези органи действително погрешно са издали спорните сертификати, а впоследствие са възпрепятствали установяването на тяхната автентичност.

88 Също така доводът на Combaro, изведен от твърдените пропуски на германските митнически органи, не може да бъде приет, доколкото тези пропуски се свързани с факта, че посочените органи неправилно и без да положат дължимата грижа, са заключили, че тези сертификати са неавтентични.

89 Накрая, доводите, с които се цели да се докаже, че Комисията не е изпълнила задълженията си, като не се е борила в достатъчна степен срещу корупцията на латвийските митнически органи и не е публикувала становище, с което да предупреди вносителите за съществуващото през този период положение в Латвия, трябва във всички случаи да бъдат отхвърлени като ирелевантни, тъй като те не са свързани с условията, при които Combaro е извършило разглеждания в спорното решение внос. Всъщност тази доводи биха могли да бъдат релевантни в това отношение само ако се приеме, че спорните сертификати наистина са били издадени от тези органи, което по-конкретно не е било доказано.

90 От гореизложеното следва, че Combaro не е доказало, че Комисията погрешно е приела в спорното решение, че наличието на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс не е било доказано, и следователно че първата част от единственото правно основание, изтъкнато от Combaro в първоинстанционното производство, трябва да бъде отхвърлена.

91 Тъй като наличието на особено положение представлява съществено условие, за да може да се иска възстановяване или опрощаване на вносните мита, втората част от единственото основание на Combaro, изведено от липсата на груба небрежност от негова страна, трябва да се приеме за ирелевантна (вж. в този смисъл определение от 10 юни 2010 г., Thomson Sales Europe/Комисия, C-498/09 P, непубликувано, EU:C:2010:338, т. 97).

92 Следователно подадената от Combaro жалба за отмяна на спорното решение трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

93 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

94 Съгласно член 138, параграф 1 от процедурния правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

95 След като Combaro е загубило делото и Комисията е направила искане за осъждането му, то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 19 юли 2017 г., Combaro/Комисия (T-752/14, EU:T:2017:529).

2) Отхвърля жалбата на Combaro SA.

3) Combaro SA понася направените от него съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия.

Подписи